

stillede Debitor. Efter disse Betragtninger ville de Herrer se, at jeg meget vilde foretrække, at det foreliggende Forslag istedetfor en Formuebeskatning vilde optage en ren Indtægtsbeskatning efter stigende Stala; den kan naturligvis gennemføres med Maadehold, og den kan efter min Overbevisning gennemføres fuldkomment logisk uden i nogen væsentlig Grad at forurette de høiere og store Indtægter. Jeg tror ogsaa, at man igennem en saadan Beskatning i Virkeligheden mere kommer til at ramme de større Formuer, end man kommer igennem den ved Forslaget etablerede Formuebeskatning; thi det er jo i Almindelighed Tilfældet, at med de større Formuer følger ogsaa de større Indtægter. Det er jo netop ogsaa en Mangel ved den Formuebeskatning, som her foreligger, at den skjærer Alle over een Kam; de mindste Formuer behandles som de største. Ja, man har jo endog en saa minutøs Bestemmelse som den, at en Mand, der eier Hundredefusinder, ja maaske Millioner, skal kunne trække 1,000 fra for de mindste Nødvendighedsgegenstande, han har — dette er i mine Dine en meget underlig Bestemmelse. Foruden disse mere principielle Indvendinger, jeg her har fremsat mod Lovforslaget, skal jeg endnu tillade mig paa nogle andre Punkter at omtale samme. Med Hensyn til Fordelingspørgsmaalet har Lovforslagets § 4 jo fastsat, at naar en Person bor i en Kommune og har Næring i en anden, skal Næringskommunen have $\frac{2}{3}$, og Opholdskommunen kun $\frac{1}{3}$. Man siger, at naar en Person opholder sig i en Kommune og nyder Godt af de kommunale Goder og Indretninger dertil, er det ogsaa retfærdigt, at Opholdskommunen nyder en Skatteindtægt af ham til Gjengjæld. Men jeg tror, at man ligejaa godt kan vende Forholdet om og sige, at i den Kommune, hvor Manden har Næring, har Kommunen af den Bedrift, hvor han har sin Indtægt, alle Ulemperne og Byrderne, og den har derfor ogsaa Krav paa deraf at nyde Fordel af Skatten. Det mest praktiske Tilfælde er jo dette, at en Mand har en Fabrik eller en større Landeiendom i en anden Kommune end den, hvori han bor, og at denne Fabrik eller denne Eiendom er omgivet af en talrig Skare Arbeidere; selve Fabrikken eller Eiendomsbedriften lægger Beslag paa Kommunens Veivæsen, og den dertil knyttede Arbejderbefolkning paa Kommunens Skolevæsen og Fattigvæsen. Jeg tror, at Næringskommunen i saadanne Tilfælde kan have fuldt Krav paa at nyde hele den Indtægt, som Bedriften eller Næringen aflaster, og jeg kan ikke værge mig for den

Anskuelse, at Endringen af det nuværende Forhold ved det her gjorte Forslag kun bliver den, at man borttager $\frac{2}{3}$ af Uretfærdigheden og lader $\frac{1}{3}$ blive tilbage. Det er ganske rigtigt, som Nogle have gjort gjældende, at Opholdskommunen har Krav paa at nyde noget Vedlag for de personlige Goder, som den Vedkommende nyder af de kommunale Indretninger paa det Sted, hvor han bor; men allerede det, at han fortærer sin Indtægt paa dette Sted — og de Personer, som bo paa et Sted og have Næring paa et andet Sted, ere i Almindelighed Folk, som have store Indtægter, og ville ikke lægge stort Beslag paa deres Opholdskommune — det er efter min Mening i og for sig allerede en Binding for Opholdskommunen, som ikke er uvæsentlig, og som tilfører Opholdskommunen baade Næring og Staaevne paa andre Maader. § 14 indeholder en Medsættelse efter Antallet af de Personer, som underholdes i vedkommende Skattehvers Hus. Denne Medsættelse er efter min Anskuelse sat temmelig lille i dette Lovforslag. Jeg tror ikke at feile, naar jeg siger, at der allerede i flere Kjøbstæder er fastslaaet en Medsættelse af 100 Kr. for hver Person, som er under Skattehversens Forsjorgelse. Jeg kan ikke indse, hvorfor man skulde gaa tilbage paa dette Punkt; tværtimod, Alle ere vist enige om, at de 100 Kr. ikke ville strække til, men man naaer dog nærmere til det Rigtige og Virkelige derved end ved den mindre Medsættelse, som Lovforslaget vil give. I § 19 er 65 Aar sat som Grændse for den personlige Forpligtelse til at modtage Balg som Ligningskommisssær. Som de Herrer vide, pleier 60 Aar ellers at være Grændsen for Forpligtelsen til at modtage kommunale Hverv. Jeg for mit Vedkommende synes ikke, der er Anledning til her at opstille en anden Regel for disse Forhold, men at det er rigtigt at lade den gamle Regel gjælde som hidtil. For § 26s Vedkommende skal jeg kun bemærke, at jeg formener, at denne Paragraf ved dens Bestemmelse om kongelig Ud nævnelse for Formanden for Ligningskommissionen kun har taget meget lidet Hensyn til den kommunale Selvstændighed og Uafhængighed, som man jo ellers tilstræber i vore Dage. For § 27s Vedkommende skal jeg endnu bemærke, at der i den er indført en ny Anvendelse af Eden, idet Overligningskommissionen i tvivlsomme Tilfælde kan modtage en Skattehvers Ed; jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg ikke kan Andet end være meget betænkelig ved denne Ed og helst saa, at denne Bestemmelse udgik. Det Inddragende fra Landets samtlige Kjøbstæder, som den ærede Indleder igaar omtalte, har